

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság
ítélete**

Az ügy száma: Kfv.I.35.072/2019/5.

A tanács tagjai: Dr. Hajnal Péter tanácselnök és előadó bíró; Dr. Sisák Péter bíró; Huszárné dr. Oláh Éva bíró

A felperes:

A felperes képviselője: Dr. Salánki László Róbert ügyvéd

Az alperes: Nemzeti Adó-és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatóság

Az alperes képviselője: Dr. Hernádi Zoltán kamarai jogtanácsos

A per tárgya: adóügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél: felperes

A felülvizsgálati kérelem sorszáma: 15.

A felülvizsgálni kért jogerős határozat: a Debreceni Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 7.K.27.537/2018/12. számú ítélete

Rendelkező rész

A Kúria a Debreceni Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 7.K.27.537/2018/12. számú ítéletét - az indokolás módosításával - hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül 50.000 (ötvenezer) forint felülvizsgálati perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak - külön felhívásra - 70.000 (hetvenezer) forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

Az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

- [1] A felperes - amelynek fő tevékenysége közúti teherszállítás volt - 2006. november 8-án szerződést kötött a J. Zrt.-vel, amely számára a szerződés alapján üzemanyagot értékesített.
- [2] Az elsőfokú adóhatóság a felperesnél általános forgalmi adó adónemben 2014. március és 2014. április időszakokra bevallások utólagos vizsgálatára irányuló ellenőrzéseket folytatott le.
- [3] 2014. március hónapra 1933076911 iktatószámú határozatával a felperes terhére összesen 765.000 forint teljes egészében jogosulatlan visszaigénylésnek minősülő adókülönbözetet állapított meg, amely után 382.000 forint adóbírságot szabott ki. Határozatával a hibás bevallás benyújtása miatt 10.000 forint, iratpótlási kötelezettség teljesítésének elmulasztása miatt pedig 200.000 forint mulasztási bírság megfizetésére is kötelezte.
- [4] A fellebbezést követően az alperes 1839634693 iktatószámú határozatával az elsőfokú határozat mulasztási bírság kiszabására vonatkozó rendelkezéseit helybenhagyta, az adókülönbözet megállapítására vonatkozó rendelkezéseit viszont megsemmisítette, és e körben az elsőfokú adóhatóságot új eljárás lefolytatására kötelezte. Indokolása szerint az elsőfokú adóhatóság nem bizonyította kétséget kizáróan, hogy a 8.584,609 liter gázolajat az adóalany magáncélra, vagy egyéb, más gazdasági tevékenységtől eltérő célra szerezte be. Az elsőfokú adóhatóságnak az új eljárása keretében pedig meg kellett vizsgálnia, hogy a felperes által beszerzett nagy mennyiségű üzemanyag felhasználására milyen tevékenység keretében került sor.
- [5] 2014. április hónapra 1933076922 iktatószámú határozatával a felperes terhére összesen 1.590.000 forint teljes egészében jogosulatlan visszaigénylésnek minősülő adókülönbözetet állapított meg, amely után 477.000 forint adóbírságot szabott ki. Határozatával a hibás bevallás benyújtása miatt 10.000 forint, iratpótlási kötelezettség teljesítésének elmulasztása miatt pedig 200.000 forint mulasztási bírság megfizetésére is kötelezte.
- [6] A fellebbezést követően az alperes 1839634736 iktatószámú határozatával az elsőfokú határozat mulasztási bírság kiszabására vonatkozó rendelkezéseit helybenhagyta, az adókülönbözet megállapítására vonatkozó rendelkezéseit viszont megsemmisítette, és e körben az elsőfokú adóhatóságot új eljárás lefolytatására kötelezte. Indokolása szerint az elsőfokú adóhatóság nem bizonyította kétséget kizáróan, hogy a 10.013,92 liter gázolajat az adóalany magáncélra, vagy egyéb, más gazdasági tevékenységtől eltérő célra szerezte be. Az elsőfokú adóhatóságnak az új eljárása keretében pedig meg kellett vizsgálnia, hogy a felperes által beszerzett nagy mennyiségű üzemanyag felhasználására milyen tevékenység keretében került sor.

- [7] Az alperesi határozatokkal szemben a felperes keresetleveleket nyújtott be, amelyeket - az ügyek egyesítését követően - a Szolnoki Közigazgatási és Munkaügy Bíróság 5.K.27.289/2015/8. számú ítéletével (a továbbiakban: Ítélet) elutasított. Az elsőfokú bíróság indokolásában rámutatott arra, hogy a felperes terhére jogszerűen került kiszabásra mulasztási bírság az iratok nem megfelelő pótlása okán. A mulasztási bírság kiszabására ugyanis nem az üzemanyag nyilvántartás bemutatásának elmaradása miatt került sor, hanem azért, mert a felperes nem igazolta semmilyen nála lévő dokumentummal, hogy az üzemanyagot milyen adóköteles tevékenységéhez használta.
- [8] A 2014. március hónapra lefolytatott megismételt eljárás folyamán - az egyes adókötelezettségek teljesítésére irányuló ellenőrzés során - az elsőfokú adóhatóság összesen három alkalommal hívta fel a felperest az ellenőrzés lefolytatásához szükséges nyilvántartások, iratok átadására, pótlására, azonban ennek a felperes nem tett eleget, ezért az elsőfokú adóhatóság 2128854849 iktatószámú határozatával a felperest 100.000 forint mulasztási bírság megfizetésére kötelezte. Az alperes a 2060870499 iktatószámú határozatával az elsőfokú határozatot helybenhagyta. Ezt követően az elsőfokú adóhatóság a megismételt eljárásban 2131717500 iktatószámú határozatával a felperes terhére 2014. március hónapra összesen 765.000 forint teljes egészében jogosulatlan visszaigénylésnek minősült adókülönbözetet állapított meg, amely után 382.000 forint adóbírságot szabott ki. A felperes fellebbezését követően az alperes 2187950131 iktatószámú határozatával az elsőfokú határozatot ismételten megsemmisítette, és az elsőfokú adóhatóságot ismét új eljárás lefolytatására utasította. Az alperes indokolásában kiemelte, hogy az elsőfokú adóhatóság feltárta ugyan, hogy mely vállalkozások tankoltak a közösen használt telephelyen, de nem vizsgálta vállalkozásonként a felhasznált üzemanyag mennyiségét, pedig ezen adatokból megállapítható lett volna annak az üzemanyagnak az értéke, amelyet a felperes a vállalkozásból kivont, vagy ellenérték nélkül másnak átengedett. Az új eljárásra adott utasításában pedig ismételten meghatározta az elsőfokú adóhatóság számára, hogy annak továbbra is vizsgálnia kell a felperes által beszerzett üzemanyag felhasználására milyen tevékenység keretében került sor.
- [9] A 2014. április hónapra lefolytatott megismételt eljárás folyamán - az egyes adókötelezettségek teljesítésére irányuló ellenőrzés során - az elsőfokú adóhatóság összesen három alkalommal hívta fel a felperest az ellenőrzés lefolytatásához szükséges nyilvántartások, iratok átadására, pótlására, azonban ennek a felperes nem tett eleget, ezért az elsőfokú adóhatóság 2128854883 iktatószámú határozatával a felperest 100.000 forint mulasztási bírság megfizetésére kötelezte. Az alperes a 2060870532 iktatószámú

határozatával az elsőfokú határozatot helybenhagyta. Ezt követően az elsőfokú adóhatóság a megismételt eljárásban 2131717500 iktatószámú határozatával a felperes terhére 2014. április hónapra összesen 1.590.000 forint teljes egészében jogosulatlan visszaigénylésnek minősült adókülönbözetet állapított meg, amely után 477.000 forint adóbírságot szabott ki. A felperes fellebbezését követően az alperes 2187950131 iktatószámú határozatával az elsőfokú határozatot ismételten megsemmisítette, és az elsőfokú adóhatóságot ismét új eljárás lefolytatására utasította. Az alperes indokolásában kiemelte, hogy az elsőfokú adóhatóság feltárta ugyan, hogy mely vállalkozások tankoltak a közösen használt telephelyen, de nem vizsgálta vállalkozásonként a felhasznált üzemanyag mennyiségét, pedig ezen adatokból megállapítható lett volna annak az üzemanyagnak az értéke, amelyet a felperes a vállalkozásból kivont, vagy ellenérték nélkül másnak átengedett. Az új eljárásra adott utasításában pedig ismételten meghatározta az elsőfokú adóhatóság számára, hogy annak továbbra is vizsgálnia kell a felperes által beszerzett üzemanyag felhasználására milyen tevékenység keretében került sor.

- [10] A megismételt eljárások során hozott, a mulasztási bírságokat kiszabó határozatok szemben a felperes keresetleveleket terjesztett elő. A Szolnoki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 12.K.27.367/2016/14. számú ítéletével (a továbbiakban: Ítélet II.) a kereseteket - az alperesi határozatok jogszerűségére tekintettel - elutasította.
- [11] A második megismételt eljárást követően az elsőfokú adóhatóság 2257507595 iktatószámú határozatával 2014. március hónapra a felperes terhére, illetve javára adókülönbözetet nem tárt fel. Megállapította, hogy az felperes elmulasztotta teljesíteni az iratpótlási kötelezettségét, és egyúttal felhívta a felperest, hogy az iratpótlási kötelezettségének a jövőben a jogszabályi előírásoknak megfelelően tegyen eleget. Mulasztási bírságot az utóbbi körében nem szabott ki, mivel mind az alap, mind pedig az első megismételt eljárás során már sor került annak kiszabására.
- [12] A második megismételt eljárást követően az elsőfokú adóhatóság 2257507627 iktatószámú határozatával 2014. április hónapra a felperes terhére, illetve javára adókülönbözetet nem tárt fel. Megállapította, hogy a felperes elmulasztotta teljesíteni az iratpótlási kötelezettségét, és egyúttal felhívta a felperest, hogy az iratpótlási kötelezettségének a jövőben a jogszabályi előírásoknak megfelelően tegyen eleget. Mulasztási bírságot az utóbbi körében nem szabott ki, mivel mind az alap, mind pedig az első megismételt eljárás során már sor került annak kiszabására.
- [13] A felperes fellebbezését követően az alperes 2233924352 iktatószámú határozatával a 2257507595 iktatószámú elsőfokú határozatot, a

2233924385 iktatószámú határozatával a 2257507627 iktatószámú elsőfokú határozatot helybenhagyta. Az alperes mindkét határozatának indokolásában lényegében azonosan egyrészt azt állapította meg, hogy a felperes nem adta át az ellenőrzés lefolytatásához szükséges iratokat, ezért jogszerűen állapította meg az elsőfokú adóhatóság, hogy az az iratpótlási kötelezettségét nem teljesítette. Sem az alap, sem az első megismételt eljárás során nem tett eleget teljes körűen a felperes az iratpótlási kötelezettségének, ebből következően vele szemben - az Ítéletben és Ítélet II.-ben foglaltakra tekintettel - jogszerűen szabott ki az adóhatóság több alkalommal is mulasztási bírságot.

- [14] Másrészt az alperes kiemelte, hogy mivel az elsőfokú adóhatóság nem tudta kétséget kizáróan bizonyítani, hogy az üzemanyag beszerzése nem a felperes gazdasági tevékenységét szolgálta, annak adólevonási jogát nem vitathatta el. Mivel viszont az ellenőrzés során elegendő bizonyítékot tárt fel arra, hogy a felperes és hozzátartozói a csataszögi telephelyen működő valamennyi vállalkozás eszközeit közösen használták, tevékenységük nem volt elkülöníthető, ezért megállapítható volt, hogy a felperes bevallásában szerepelt adatok nem voltak teljesen helytállóak.

A kereseti kérelmek

- [15] A felperes az alperesi határozatokkal szemben előterjesztett keresetleveleiben sérelmezte, hogy az alperes nem jelölte meg azon konkrét jogszabályhelyeket, amely alapján tőle a meghatározott iratok benyújtását várta el az eljárása során. Az alperes pedig azt sem határozta meg konkrétan, hogy tőle pontosan mely iratok csatolását várta el. Álláspontja szerint valamennyi nála fellelhető iratot is átadott az adóhatóság számára, ezért megtévesztő volt az a megállapítás, amely szerint ő azt állította volna, hogy valamennyi iratot átadott az adóhatóság részére.
- [16] Álláspontja szerint az alperes tévesen tényként kezelte azt is, hogy más vállalkozások is használták az általa beszerzett üzemanyagot, amely megállapítás negatív tartalommal bírt rá nézve. Amennyiben viszont e hátrányos megállapítást tekintetében az alperes megtette, akkor az adózás rendjéről szóló 2003. évi XCII. törvény (a továbbiakban: Art.) rendelkezései alapján őt érintően jogkövetkezményeket is meg kellett volna állapítania.

Az elsőfokú ítélet

- [17] Az elsőfokú bíróság az előtte folyamatban volt ügyek egyesítését követően jogerős ítéletével a felperes kereseteit elutasította. Az indokolásában mindenekelőtt rögzítette, hogy közigazgatási pereket követően került megállapításra, hogy a felperes az adóigazgatási

eljárások során nem tett eleget iratátadási kötelezettségének, amelynek következményeként vele szemben mulasztási bírság került szankcióként alkalmazásra. Ebből következően – mivel a jogerős bírósági ítéletek tartalma kötötte a második megismételt eljárás során az adóhatóságot – nem helyezkedhetett az alperes más álláspontra az iratátadási kötelezettség elmulasztását érintően, mint amit korábban e körben a jogerős bírósági ítéletek megállapítottak.

- [18] Indokolásában azt is rögzítette, hogy a felperes az általa marasztalónak tartott megállapításokat – üzemanyag felhasználása a közeli hozzátartozókkal, valamint a közeli hozzátartozók vállalkozásaival közösen – a második megismételt eljárás során már nem vitathatta. A felperesnek ugyanis azt az alperes második megsemmisítő döntésével szemben előterjesztett jogorvoslat útján, közigazgatási perben tehetné volna meg. Mivel a felperes azzal szemben jogorvoslattal nem élt, ezért a megelőző eljárásokban foglaltakat mind az elsőfokú adóhatóságnak, mind az alperesnek, mind pedig az elsőfokú bíróságnak is rögzített tényként kellett kezelnie.

A felülvizsgálati kérelem és ellenkérelem

- [19] A jogerős ítélet ellen a felperes terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet, amelyben kérte annak hatályon kívül helyezését, és az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára való kötelezését.
- [20] A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a Kfv.2. sorszámú végzésével a Közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 118. § (1) bekezdés a) pontjának alkalmazásával befogadta.
- [21] A felperes felülvizsgálati kérelmében a jogerős ítélet rendelkezéseit – a Kp. 78.§ (2) bekezdésének, a 85. § (6) bekezdésének, a Polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 263. § (1) – (2) bekezdésének, a 346. § (4) – (5) bekezdésének, valamint az Art. 143. §-ának megjelölése mellett – több szempontból is jogszabálysértőnek találta.
- [22] A felperes sérelmezte egyfelől, hogy annak ellenére, hogy „gerjesztő megállapításokat” – így például azt, hogy a felperes mellett a vizsgált időszakban a közeli hozzátartozói, illetve közeli hozzátartozóinak vállalkozásai is használták gazdasági tevékenységükhöz – tett vonatkozásában az adóhatóság, adókülönbözetet azonban nem állapított meg a terhére. Ezt viszont nem tehetné volna meg, mivel az adóhatóságnak ilyen jellegű megállapítások megtétele esetén kötelessége adókülönbözetet is

megállapítania.

- [23] Véleménye szerint az elsőfokú bíróság az indokolásában az ügy szempontjából jelentős tényeket sem rögzített. Példaként hozta fel, hogy elmaradt többek között a mulasztási bírság kiszabásának teljes körű feltüntetése, illetve a megelőző eljárások során megállapított adókülönbözések sem kerültek rögzítésre, illetve több iratellenes megállapítást is tett. E körben utalt arra is, hogy az elsőfokú bíróság jogszabálysértő módon jutott arra a következtetésre, a megelőző eljárásokban tett megállapításokat a megismételt eljárásban hozott megsemmisítő alperesi határozatokkal szemben előterjesztett keresetlevelekben sérelmezhetne volna. Az Art. 143.§-a ugyanis ezt kizárta.
- [24] Érvelése alapján az iratátadás tekintetében tett megállapítások is jogsértőek voltak. E körben hangsúlyozta azt is, hogy az elsőfokú bíróság kritika nélkül elfogadta az alperes álláspontját, és - kérelme ellenére - nem kötelezte arra sem az alperest, hogy nevezze meg azokat az iratokat, amelyeket konkrétan át kellett volna adnia számára. Az adóhatóságnak egyebekben a második megismételt eljárása során ismételten el kellett volna végeznie minden eljárási cselekményt, így többek között az iratok ismételt bekérését is.
- [25] Végül utalt arra is kérelmében, hogy az elsőfokú bíróság azzal is kritika nélkül egyetértett az alperessel a gázolaj vállalkozásból történt kivonását érintően. E körben nem értékelte azt az elsőfokú bíróság, hogy az alperes által hiányolt elkülönítés a beszerzési számlák alapján megvalósítható lett volna.
- [26] Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmében - amelyben a jogerős ítélet hatályában való fenntartását kérte - azt az álláspontot képviselte, hogy az elsőfokú bíróság megfelelően indokolta azt, hogy a nemleges adóhatósági határozatokkal szemben előterjesztett felperesi kereseteket miért nem találta megalapozottnak. Az alperes hangsúlyozta, hogy az iratátadási kötelezettség elmulasztása kérdésben az elsőfokú bíróságnak már nem kellett határoznia, mivel azt a bíróság korábbi perekben már megállapította.

A Kúria döntése és jogi indokai

- [27] A felülvizsgálati kérelem - az alábbiak szerint - nem alapos.
- [28] A Kúria a Kp. 115. § (2) bekezdése folytán alkalmazandó Kp. 108. § (1) bekezdésének és a Kp. 120. § (5) bekezdésének megfelelően a jogerős ítéletet a felülvizsgálati kérelem és a felülvizsgálati ellenkérelem keretei között, a rendelkezésre állt iratok alapján vizsgálta felül.
- [29] Jelen ügyben a Kúriának alapvetően két kérdésben kellett

határoznia. Egyrészt arról, hogy az adóhatóságok jogszerűen tettek-e megállapításokat döntéseik indokolásában annak ellenére, hogy a felperest a rendelkező részeiben nem marasztalták.

- [30] Másrészt az elsőfokú bíróság jogszerűen vonta-e le azt a következtetést, hogy az iratátadási kötelezettség elmulasztása körében tett megállapításokat a korábban hozott jogerős bírósági határozatokban foglaltakra tekintettel a felperes már nem vitathatta.
- [31] A Kúria a megfogalmazott két kérdés egyike tekintetében sem osztotta a felperes álláspontját.
- [32] A felperes tévesen jutott arra következtetésre, hogy amennyiben az adóhatóság a döntésének rendelkező részében a terhére megállapítást nem tett, akkor annak indokolásában az adóhatóság lényegében az általa sérelmesnek vélt következtetéseket sem vonhatta volna le. A Kúria rámutat arra, hogy az Art. 105. §-a kétséget kizáróan rögzíti azt, hogy amennyiben az adóhatóság bevallások utólagos vizsgálatára irányuló ellenőrzést folytatott le, akkor - annak eredményétől függetlenül - a megállapításokról határozatot hoz. Mivel a jelen ügy alapját képező két adóhatósági ellenőrzés az Art. 87. § (1) bekezdés a) pontja szerint bevallások utólagos vizsgálatára irányuló ellenőrzés keretében került lefolytatásra, ezért az elsőfokú adóhatóságnak jogszabályi kötelezettsége volt döntést hoznia az ellenőrzés befejezését követő hatósági eljárás során. A döntési kötelezettség pedig az Art. hivatkozott rendelkezése folytán független attól is, hogy az adózó terhére az adóhatóság tesz-e megállapítást, vagy sem. (Kfv.V.35.430/2014/8.; Kfv.I.35.406/2017/4. [13])
- [33] E körben a Kúria utal még arra, hogy a felperes érvelésével viszont abban egyetértett, hogy az elsőfokú bíróság tévesen állapította meg azt, hogy a felperes a megállapítások tényét azért nem vitathatta már, mert azokat a megelőző eljárások során hozott megsemmisítő alperesi határozatokkal szemben előterjesztett keresetleveleiben kellett volna megtennie, ezért a jelen ügyben benyújtott keresetleveleiben azokat már elkésztetten vitatta. Az Art. 143. § (1) bekezdése ugyanis pontosan meghatározza a bírósági felülvizsgálattal támadható másodfokú adóhatósági határozatok körét, amelyből az elsőfokú adóhatósági határozatot megsemmisítő másodfokú jogerős adóhatósági határozat kivételre kerültek. Ebből következően a felperesnek az ügy érdemét érintő megállapítások tekintetében sem az alapeljárás, sem az első megismételt eljárás folyamán nem volt törvényes lehetősége keresetlevelet benyújtania az említett eljárások során hozott alperesi határozatokkal szemben.
- [34] A felperes ezért érdemben vitathatta volna az általa „gerjesztő”-nek tartott határozati indokolási megállapításokat is, azonban ezt

nem tette meg sem a keresetlevelében, sem a felülvizsgálati kérelmében. A felperes ugyanis mindössze azok megtételének jogszerűségét sérelmezte, a megállapítások tartalmát érdemben – az iratátadási kötelezettség elmulasztását érintő megállapítások kivételével – nem vitatta, ezért arról a bíróságnak nem kellett határoznia. A Kúria megállapítások megtételének jogszerűségével pedig a [32] bekezdésben meghatározottak szerint egyetértett.

- [35] A Kúria a [30] bekezdésében megfogalmazott kérdés tekintetében teljes mértékben egyetértett az elsőfokú bíróság álláspontjával. A felperes az ellenőrzési eljárások során történt iratátadási kötelezettségének elmulasztását ugyanis már az Ítélet és az Ítélet II. is megállapította jogerősen. Az adóhatóságnak – így később az elsőfokú bíróságnak is – pedig azt az említett jogerős ítéletekben foglaltakra tekintettel a Pp. 360.§ (1) bekezdése alapján ítélt dolgoknak kellett tekintenie, tehát e körülményeket fennállónak kellett elfogadnia. Ebből következően a felperes a második megismételt eljárás folyamán az iratátadási kötelezettség tekintetében tett megállapításokat érdemben már nem vitathatta.
- [36] Végül a Kúria nem értett egyet a felperesnek a jogerős ítélet indokolását illetően megfogalmazott aggályaival sem. Az elsőfokú bíróság ugyanis az ügy tényállása szempontjából jelentős tényeket rögzítette a jogerős ítéletének indokolásában.
- [37] A fentiekre tekintettel a Kúria megállapította, hogy az adóhatóság jogszerűen rögzített megállapításokat – így az iratátadási kötelezettség elmulasztásáról is – határozatainak indokolásaiban, annak ellenére, hogy a felperes terhére azok rendelkező részeiben megállapításokat nem tett. Mindezek alapján pedig a jogerős ítéletet a Pp. 275.§ (3) bekezdésében foglaltak szerint – a [33]–[34] bekezdéseiben foglaltakra tekintettel az indokolás módosításával – hatályában fenntartotta.

A döntés elvi tartalma

- [38] *Amennyiben az adóhatóság az Art. 87. § (1) bekezdés a) pontja szerinti bevallások utólagos vizsgálatára irányuló ellenőrzést folytat le, az ellenőrzés befejezését követően a hatósági eljárás során az Art. 105. §-a értelmében az „ellenőrzés eredményétől független döntési kötelezettsége” áll fenn.*

Záró rész

- [39] Az alperes pernyertességére tekintettel a Kp. 35. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó a Pp. 83. § (1) bekezdés alapján a Kúria a felperest kötelezte az alperes perköltségeinek megfizetésére.

- [40] Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény. 50. § (1) bekezdése szerinti mértékű, a 45/A. § (2) bekezdése alapján számított és a 62. § (1) bekezdés h) pontja értelmében feljegyzett felülvizsgálati eljárási illetéket a Kp. 35. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 102. § (1) bekezdése alapján a felperes viseli.
- [41] A Kúria a felülvizsgálati kérelmet tárgyaláson kívül bírálta el.
- [42] Az ítélet ellen a Kp. 116. § d) pontja alapján felülvizsgálatnak nincs helye.

Budapest, 2019. március 28.

Dr. Hajnal Péter sk. tanácselnök és előadó bíró; Dr. Sisák Péter sk. bíró; Huszárné dr. Oláh Éva sk. bíró